

Bedelaars

Ze lopen bij bosjes in de grote steden. Ze zitten, ze hangen, ze liggen, bedelaars horen bij een grote stad als een kwast bij afwaswater. Geen charmante vergelijking, maar de meeste bedelaars kunnen wel een sopje gebruiken. Ze zijn vooral confronterend. Jij bent op vakantie en geeft geld uit als water, zij lopen in lompen, hun hele hebben en houwen in het beste geval in een winkelwagentje en duwen een plastic bekertje onder je neus in de hoop dat je er wat in stopt. Meestal geef ik niks, maar dat voelt niet goed. Wel geven ook niet, de ene bedelaar is de andere niet, een oud tandeloos wijfke zou ik eerder wat toestoppen dan een jonge vrouw die met een zielig gezicht op de trappen van de plaatselijke kathedraal zit. In Trier zat bij de Dom eens een meelijwekkende man. Hij straalde hopeloosheid uit en had maar één been, goed voor een royale gift. Tien minuten later zag ik hem vanachter mijn koffie op het terras tegenover de kerk op twee benen in een nieuwe Mercedes stappen. Eén nul voor hem!

Op Chios, een Grieks eiland waar ik jarenlang een tweede thuis had, werd ook gebedeld. Een jonge vrouw met een nog geen drie weken oude baby op haar arm – baby's brengen geld op - slofte daar rond, het kind een zwak poppetje, zij dodelijk vermoeid met uitgebluste ogen. 'Ze is ziek', zei ze, wijzend op de baby, 'ze houdt niets binnen'. Ze haalde een verlepte borst tevoorschijn. Een kneepje rond de tepel leverde een zielig druppeltje melk op; nee, ze voedde de baby niet zelf. Uit een katoenen rugzak plukte Catherine, zoals ze bleek te heten, een stuk of wat foto's. 'Dat zijn mijn kinderen, dat ben ik, dat is mijn broer, dat mijn moeder'. De foto toonde een vrolijk lachend groepje mensen, waaronder een gezond en aantrekkelijk ogende Catherine.

'I wish you more luck than I had' zei ze tegen mij, wegsloffend in uitzichtloze treurigheid.

Marjolijn Sengers, 28 februari 2016